

Ročník XIV.

Tridsiatatretia nedeľa v Cezročnom období– (A) 16.novembra 2014

týždeň 47.

2014

Ján Adamus

Buď verný nad málom

(Mt 25,1-13)

Ježiš povedal svojim učeníkom toto podobenstvo: Istý človek sa chystal na cestu. Zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok: jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopností, a odcestoval.

Po dlhom čase sa pán tých sluhov vrátil a začal s nimi účtovať. Predstúpil ten, čo dostal päť talentov, priniesol ďalších päť talentov a vravel: „Pane, päť talentov si mi odovzdal a hľa, ďalších päť som získal.“

(Mt 25, 14- 15,19-20)

Za Ježišových čias slovo talent znamenalo peňažnú jednotku. Dnes charakterizujeme týmto výrazom určité schopnosti človeka. Zvykneme o niekom povedať, že je talentovaný športovec, spevák, matematik..., že má talent na jazyky, na kreslenie...

Ježišove podobenstvo je však o peniazoch. Nechcel nám dávať rady vo finančných záležitostiach, ale chcel dať človekovi návod na správny zmysel jeho života. My máme byť Ježišovi vďační za každé jeho slovo a radu, preto objavme v evanjéliu štyri dôležité odporúčania do života. Všetky naše talenty sú Božím darom. Podobenstvo jasne hovorí, že: Zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok. Dôraz treba položiť na slovo zveril: Boh zveril – Boh dal.

Nie všetci ľudia dostali rovnaký počet talentov. Svedčí o tom ďalšia veta z podobenstva: Jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopností.

Každý človek je povinný zveľaďovať svoje talenty. Ježiš to vyjadruje tým, že pán obdivuje šikovnosť a usilovnosť sluhov: Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ňa nad mnohým.

O odmene alebo treste rozhodne to, ako sluha dokázal hospodáriť s talentami. Pán hovorí: Vojd' do radosti svojho pána. V opačnom prípade zasa hovorí: Neužitočného sluhu vyhodte von do tmy; tam bude plač a škripanie zubami.

Ako by sme mohli tieto štyri Ježišove rady aplikovať na náš život?

Prvá rada hovorí, že človek by mal na svoje schopnosti pozeráť s vďakou a pokorou. Mal by ďakovať Bohu, že ho obdaroval určitými danosťami, talentami, ale pri tom by mal zostať pokorný, lebo je to Boží dar.

Druhá rada potvrdzuje, že človek sa nie vždy nechá viesť pokorou. Svoje talenty dáva rád na obdiv. Dobro robí iba preto, aby ho ľudia vychvaľovali a vynášali až do neba. Na druhej strane sú však aj takí ľudia, ktorí iným závidia talenty, čo často prechádza až do choroby, ktorá spôsobuje v ľudskom srdci doslova peklo. Takýto človek sa zožiera tým, že niekto dostal viac, ako on. Tým sa však rúha Bohu, ktorý mu tiež dal talenty a tie nerozvíja. Máme preto byť vždy spokojní s tým, čo sme od Boha dostali.

Tretia rada nás učí, že svoje schopnosti máme rozvíjať, a to nielen vo svoj prospech, ale aj v prospech iných ľudí. Koľkí z nás v podstate celý život prevzdychajú: Bolo by treba... Prečo sa to neurobilo... Načo je to dobré...? Ale čo máme z takého života, keď nedokážeme ho sami zmeniť a skrásliť?

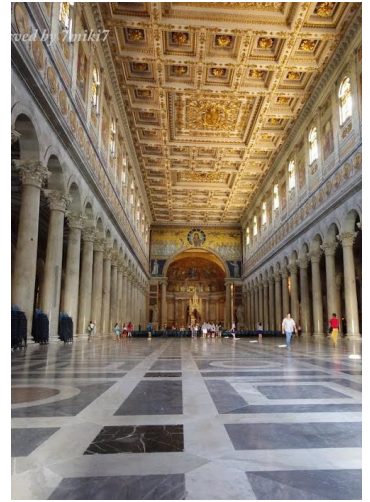
Napokon Ježiš nám radí, aby sme si uvedomili, že nebudeme odsúdení za to, že sme čosi zlé neurobili, ale, že sme neurobili nič. Tak dopadol aj sluha, ktorý zakopal svoj talent. Pán od neho nečakal zázraky a iste by ho odmenil aj za málo, čo by urobil. On ale neurobil nič, a preto musel pykať.

Ako je tomu s mojimi talentami? Uznávam, že mi ich daroval Boh? Nevychvaľujem sa Božím darom, ako s „cudzím perím“? A to, čo som dostal z „Božej veľkorysosti, rozvíjam? Alebo sa iba sťažujem, čo všetko by sa malo urobiť, a pritom ani prstom nepohnem?

Pýtali sa Benjamína Franklina, vynálezcu bleskozvodu, odkiaľ čerpá toľkú vytrvalosť pri bádani. Odpovedal: Pozorovali ste niekedy pri práci sochára? Sto ráz udiera na to isté miesto, aj keď nevidno ani najjemnejšiu trhlinu. Ale potom, na stoprvý raz, kameň puká. No nie ten posledný úder prináša úspech, ale predošlé.

Veľkí ľudia spájali dve veci: talent a vytrvalosť so schopnosťou. Aj naše schopnosti zažiaria, ak sa budeme o to snažiť. Nemusíme byť slávni, ani populárni. Stačí, ak svoje schopnosti využijeme pre svoju radosť, pre radosť a dobro našej rodiny a pre radosť ľudí, s ktorými sa denne stretávame.

Prežime tento týždeň tak, že bez pýchy budeme trpezlivo využívať svoje talenty všetkým na úžitok.

Bazilika sv.Pavla za Hradbami - Rím

*Vtáčatá majú domovy
a lastovice hniezda,
do ktorých potomstvo kladú:
oltáre Tvoje, Pane: zástupov,
Kráľ môj a Bože môj!*

*Blahoslavení, ktorí bývajú
v Tvojom dome,
pretože takí naveky Ťa chvália.
Šťastný je človek,
čo v Tebe silu nachodí,
v pamäti drží cesty chrámové.
Takí, keď idú suchým údolím,
na pramienok ho premenia,
jesenný dážď im požehnáva.
Idú a cestou sil im pribúda,
Tebe sa, Bože, idú ukázať.*

*Ó Pane, Bože zástupov,
vypočuj moju modlitbu,
počúvaj dobre, Bože Jákobov!
Dívaj sa, Bože, Ty náš štít,
prizri sa svojmu pomazanému!
Lebo je lepší
jeden deň v sieni Tvojej
než inde na tisíce dní.
Lepšie je
stáť na prahu Tvojho domu
než sedieť v stane hriechnosti.
Pretože Pán Boh
slncom je i štítom,
milosť a slávu rozosieva
a neodoprie dobro tým,
čo bez úhony chodia.*

*Ó Pane, Bože zástupov,
šťastný je človek, ktorý v Teba
dúfa!*

Tretia kniha žalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

O využití talentov

Úspešný obchodník cestujúci po svete chcel svojej mame na narodeniny poslať výnimočný darček. Dlhú sa nevedel rozhodnúť pre správnu vec, lebo všetko sa mu zdalo príliš obyčajné. Napokon mu priateľ poradil vzácny exemplár papagája, ktorý síce nebol pestrofarebný, ale vedel rozprávať v desiatich jazykoch. Exotický operenec bol neuveriteľne drahý, ale obchodníkovi sa hneď zapáčil, pretože čosi také u nich doma ešte nikto nevidel. Vtáka kúpil a v predvečer narodenín ho poslal mame – spolu s kvetmi a blahoželaním. Na druhý deň jej zavolať, aby sa prezvedel, či sa jej darček páčil. „Ďakujem, bol vynikajúci!“ zvolala matka. „Ako to myslíš, bol?“ spýtal sa syn. „Uvarila som z neho polievku a všetkým, čo prišli na oslavu, veľmi chutila!“ pochvaľovala si stará pani. „Mami, ale veď ten vták vedel rozprávať desiatimi jazykmi!“ zhrzil sa obchodník. V telefóne zostalo trápne ticho. „Nuž, tak to mal „chlapec“ niečo povedať, kým bol ešte čas,“ vzdychla si mama.

Aj tie najlepšie schopnosti môžu vyjsť navivoč, ak nie sú použité v správnej chvíli. Kto má talent, ale nedá o ňom vedieť, nemôže čakať, že bude náležite ocenený. Evanjelium dokonca hovorí, že kto svoj talent zakope, dostane trest – a čo mu bolo zverené, získa niekto druhý. Zrejme je, že sluha, ktorý v podobenstve zakopal požičaný talent, mal strach riskovať. Báť sa čokoľvek podniknúť. Na zahrabanie mu však talent zverený nebol. Samozrejme, človek má obavu púšťať sa do vecí, ktoré nemajú istý koniec. Viac sa nám páči pokoj a istota. Kto však chce využiť dary, čo mu boli zverené, kto chce posunúť seba či ostatných k niečomu novému a zmysluplnému, musí mať odvahu a nebáť sa možných prehier.

Pamätám sa, ako som kaplánčil na škole, ktorej premena bola poznačená tisícimi ťažkosťami. Nového riaditeľa so zástupcom a viacerymi kolegami však držalo odvážne nadšenie. Keď začali s obnovou, mal som strach, či si latku nekladú príliš vysoko. Obdivoval som ich snahu urobiť pre deti niečo lepšie, kvalitné po každej stránke, v kútiku duše som sa však niekedy báť, či to nebude príliš veľké sústo. Celý proces premeny nebol bez problémov a bolesti, ale to, čo som uvidel po niekoľkých rokoch, keď som školu znovu navštívil, ma doslova ohúrilo. Viem, že tí ľudia pracovali omnoho viac, ako nevyhnutne museli, a prehryzli sa cez hromadu problémov a znechutení. Nezostali len pri „udržiavaní sa nad hladinou“, ale odvážne zapli všetky talenty a schopnosti a čas začal prinášať ovocie. Veľmi si ich za to vážim a obdivujem, lebo si uvedomujem, že s mojimi obavami a nerozhodnosťou by sa dielo nikdy nedostalo tak ďaleko. Máme odvahu využívať čas a talenty od Boha na dobrú vec, aj keď naša snaha nemá vždy zaručený výsledok?

Martin Kramara

Budúca nedeľa: Na budúcu nedeľu slávime slávnosť Krista Kráľa. Je to posledná nedeľa v liturgickom roku.

Svätomartinská zbierka: Vyzbierali sme 455 €. Vďaka za Vašu štedrosť.

Týždeň Cirkvi pre mladých: Prebieha v dňoch 17. až 23. novembra.

Podujatia: hudobný program Godzone v Bratislave. Svetový kríž mládeže navštívi Bratislavu.

Usvedčil si ma

„Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ Ako to počuli, jeden po druhom sa vytrácali. Ježiš sa jej opýtal: „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?“ Ona odpovedala: „Nik, Pane.“ A Ježiš jej povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš!“ (porov. Jn 8, 1-11).

Týmto intrigánom vôbec nešlo o smrť cudzoložnice. Bola to pasca nastražená na Ježiša. Ak odpovie „neodsudzujem“, hreší proti Mojžišovmu zákonu. Ak odpovie „odsudzujem“, previní sa proti rímskemu právu. ; O toto im išlo, podliakom!

Pane,

púšťam z ruky kamene, ktorými som chcela kameňovať blížnych. Uznávam, že v tomto sa tým podliakom dokonale podobám. Ale na rozdiel od nich by som ti nikdy nedokázala nastražiť pascu s úmyslom dostať ťa na kríž. To skutočne nie. Nikdy! Pane, prečo sa na mňa z toho kríža tak dívaš? Aha, už viem! Zase to meradlo: „Čokoľvek ste učinili...“ Rada by som sa obhájila, ale pred tebou to nejde. Mala by som sa vytrátiť ako tí farizeji, zmiznúť ti z očí. To tiež nejde. Potrebujem tvoje odpustenie, som rovnaká ako oni. Ak odsudzujem druhých, zároveň odsudzujem teba. Pane, odpusť mi, prosím.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 33. týždni cezročného obdobia - (A)

17.XI. pondelok

14:00 Pohrebná sv.omša (Jozef Podmarčík)

18.XI. utorok

17:00 Za † Štefana Macáka (30 dní od smrti)

19.XI. streda

17:00 Za † Jozefa Fabiankoviča a svatku Máriu

20.XI. štvrtok

17:00 Za † Angelu a Rudolfa Hábelových a rodičov

21.XI. piatok

17:00 Za † Antona a Bernardínu Kolátových a rodičov

22.XI. sobota

08:00 Za † Rudolfa a Teréziu Ochabových, nevestu Ruženu a zata Jána

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

23.XI. 34. nedeľa – Krista Kráľa

08:00 Za † Jána Stojkoviča, syna Petra a nevestu Jarku

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Setnická G., Polakovičová Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie.

Liturgický kalendár

17.XI. pondelok	Sv. Alžbeta Uhorská
18.XI. utorok	Výročie posviacky bazilík Sv. Petra a Sv. Pavla.
19.XI. streda	Sv. Mechtilda, panna
20.XI. štvrtok	Sv. Felix z Valois, pustovník
21.XI. piatok	Obetovanie Panny Márie
22.XI. sobota	Sv. Cecília, panna a mučeníca

Radost' zo služby v rodine i mimo nej

Ako spojiť rodinný život s angažovaním sa pre dobro iných mimo rodiny, napríklad vo farnosti alebo v pracovnom živote? Ako zladíť vlastnú radosť zo služby bližným mimo rodiny s neustálou nespokojnosťou manželky a detí? Môj syn má dvadsať rokov, dcéra jedenásť.

Prvou povinnosťou muža a otca je rodina. Nebolo by dobre, keby sa muž príliš horlivo zaoberal „cudzími záležitosťami“, a zanedbával pritom vlastnú rodinu, najmä deti. Ak otec vykonáva náročnú pracovnú či spoločenskú činnosť, musí hlboko rozlišovať motívy tohto angažovania sa. Takáto aktivita nesmie byť útekem od rodiny, zvlášť od detí.

Ako podeliť svoj čas, energiu a záujmy medzi aktivitu v rodine a mimo nej - to je citlivá a ťažká téma. Riešenie tejto dilemy bude závisieť od mnohých činiteľov, okrem iného od toho, či si muž vybudoval hlboké emocionálne a duchovné puto so svojou ženou; či žena pracuje, alebo je doma; do akej miery je samostatná pri udržiavaní domácnosti a výchove detí; aké puto si vybudoval otec s deťmi; či sú v takom veku, v ktorom zvlášť potrebujú otcovskú prítomnosť; či jestvujú iné osoby, ktoré pomáhajú rodine, napríklad babička, starý otec.

Jednou z najdôležitejších podmienok angažovania sa muža mimo rodiny musí byť jednoznačný súhlas manželky. Chýbanie tohto súhlasu spôsobuje, že angažovanie sa muža mimo domu budú manželka aj deti vnímať ako útek od rodinného života. Preto aj púšťať sa do dôležitých pracovných či spoločenských funkcií by mal muž vždy iba v závislosti od ženinho súhlasu.

Ak je žena emocionálne samostatná, nie je zamestnaná a má pritom dobrý kontakt s mužom a deťmi, vtedy jej angažovanie sa v rodine môže vyvážiť mužovu neprítomnosť doma. Inou dôležitou okolnosťou, ktorú otec rodiny musí brať do úvahy, je vek detí. Čím sú deti mladšie, tým viac potrebujú otca. Otec sa nemôže oslobodiť - pod nijakou zámienkou - od vytvárania pút s deťmi v období ich detstva a dospievania.

Otcovia angažovaní mimo rodinu si musia uvedomovať, že nedostatok času pre deti sa nedá ničím kompenzovať. Ustavičná neprítomnosť doma, náhlenie, nedostatok systematických rozhovorov vnímajú deti ako prejav chladu a ľahostajnosti. Na vytvorenie svojej osobnej identity deti potrebujú otca. Potrebujú ho tak synovia, ako aj dcéry.

Neprítomnosť otca v rodine sa dotýka viac chlapcov. Zvlášť v prvých školských rokoch synovia prežívajú akýsi nezvyčajný hlad po kontakte s otcom. Túžia po mocnej, bezpečnej a zároveň nežnej otcovej prítomnosti. Taktiež v období dospievania deti veľmi potrebujú prítomnosť otca a dialóg s ním.

Otcovia by mali zvlášť dbať o väčšie angažovanie sa a prítomnosť v rodine, najmä v situácii, keď matka je zamestnaná alebo nemá autoritu u detí a nevie si príliš poradiť s ich výchovou. Ak žena chodí do zamestnania, ponechávanie všetkých povinností na svojej hlave môže odôvodnene vnímať ako veľkú nespravodlivosť. Starostlivosť o domácnosť, o deti a pomoc manželke by mali byť vtedy pre muža zvlášť dôležité.

Neznamená to vôbec, že muž sa musí cítiť väzňom domácnosti a neangažovať sa mimo rodiny. Egoistické uzatváranie sa otcov vo vlastnej rodine, spojené neraz aj so strachom pred ľuďmi, je tiež nemalou krivdou spôsobenou

deťom, predovšetkým synom. Otec totiž musí naučiť deti, najmä synov, bojovať o svoje miesto vo svete. Veľa mladých mužov sa dnes bojí sveta a ľudí práve preto, že otcovia ich nenaučili odvážne premáhať vlastné slabosti, ale najmä strach pred ťažkosťami, ktoré stoja pred každým, kto sa angažuje v pracovnom, spoločenskom či náboženskom živote.

Žena a dospievajúce deti musia pochopiť, že angažovanie otca mimo rodiny - v rámci jeho záujmov a možností - slúži samotnej rodine. Nejde však len o jeho angažovanie sa v zamestnaní, vďaka ktorému je možné získať prostriedky na udržanie rodiny. Iným dôležitým cieľom pracovného a spoločenského angažovania sa je dať deťom dobrý príklad.

Postupne ako deti dospievajú, môže ich otec - v rámci ich možností a ochoty - zapájať do svojho angažovania sa mimo rodiny. Takáto spolupráca otca s deťmi je však možná iba vtedy, ak si otec vybudoval silné puto so svojimi deťmi v období detstva a raného dospievania.

„Ako zladíť vlastnú radosť zo služby bližným mimo rodiny s neustálou nespokojnosťou manželky a detí?“ V tejto konkrétnej situácii je nutné hlboko rozlišovať, aké sú skutočné príčiny nespokojnosti manželky a detí. Nie je to opodstatnená, rokmi nazhromaždená rozhorčenosť kvôli stálej neprítomnosti otca v rodine a nedostatku pozornosti a času, ktorý im mal venovať? Ťažko v tejto konkrétnej situácii dať jednoznačnú odpoveď, čo robiť. Určite bude dobré viesť so ženou a deťmi úprimnejší dialóg, v ktorom by sa na jednej strane mohli odhaliť príčiny ich nespokojnosti, na druhej strane by zase muž mal príležitosť predstaviť motívy svojho angažovania sa v záležitostiach mimo rodiny. Ak sa muž otec angažuje mimo rodiny, je dôležité, aby rodina nielen dobre vedela, čo robí, ale chápala hlbšie aj motívy, ktoré ho k tomu vedú.

Muž otec má však pozorne počúvať, čo hovoria žena a deti o jeho angažovaní sa mimo domova. Ak sa príliš často ozývajú kritické hlasy, má sa hlbšie zamyslieť nad svojím angažovaním sa vo veciach mimo rodiny.

Józef Augustín, SJ „O láske . manželstve a rodine“

Oblasť tvojej svätosti

- 404 Stroskotal si! - My nemôžeme nikdy stroskotať. -Vložil si všetku svoju dôveru v Boha a neopomenul si ani nijaký ľudský prostriedok. Presvedč sa o tejto pravde: tvoj úspech - teraz a v tomto prípade - je v tom, že si stroskotal. Poďakuj sa Pánovi a začni znova!
- 405 Mal si neúspech! Dobre vieš, že nemôžeš stroskotať. Nestroskotal si; získal si skúsenosť. A teraz vpred!
- 406 Tamto bol neúspech, nešťastie: lebo si stratil nášho ducha. - Už vieš, že s nadprirodzeným pohľadom má výsledok (víťazstvo? porážka? - čo na tom?!) len jediné meno: úspech.
- 407 Nemýľme si práva funkcie s právami osoby. Tých prvých sa nesmieme nikdy vzdať.
- 408 Svätušká sa má k svätému tak, ako pobožný k nábožnému: je jeho karikatúrou.

Josemaría Escrivá „Cesta“

V jednej horskej kaplnke sa našiel obrázok Panny Márie. Na zadnej strane obrázka bola modlitba, ako prijímať svojho blížneho:

Pane,

pomáhaj mi byť priateľom každého,
priateľom, ktorého neunaví čakanie,
ktorý dobrotivo prijíma,
ktorý rozdáva s láskou,
ktorého nevyčerpá počúvanie,
ktorý ďakuje s radosťou.
Priateľom, ktorého možno nájsť vždy,
keď ho niekto potrebuje,
na ktorého sa možno vždy obrátiť,
keď si to niekto bude priať.
Tým, kto vie ponúknuť priateľstvo,
v ktorom si možno oddýchnuť,
ktoré vyžaruje pokoj radosti,
tvoj pokoj, Pane.
Daj, aby som bol pripravený prijímať
najmä slabých a bezbranných.
A tak, aj keď nebudem robiť nič zvláštne,
budem môcť pomáhať druhým,
aby ťa, Pane nežnosti, cítili celkom blízko.

Bruno Ferrero „Hviezdy Vôňa ruže“

Rok nad evanjeliom

Pán a emauzskí učeníci

Emauzskí učeníci odchádzali z Jeruzalerna sklamaní a plní bolesti nad tým, čo sa stalo s Ježišom. Vzkriesený Pán tu zasiahol, poučil ich a voviedol do teológie utrpenia. „Vy nechápaví...“ (Lk 24, 25)

Keď ide o utrpenie, väčšinou sa podobáme učeníkom z Emauz - znechuteným a zlomeným. Bez nádeje sa vliekli po ceste. Cudzinec, ktorého stretli, im dlho vysvetľoval zmysel umučenia, aby nakoniec uverili v jeho silu a veľkosť.

Aj my sa po každej skúške a v každom utrpení vlečieme po podobnej bezútešnej ceste. Pridá sa Kristus aj k nám? „A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael,“ hovorili sklamaní učeníci. „Vy nechápaví...! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“ A počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo (Lk 24, 21,25-26).

Do tohto rozhovoru sa musíme započúvať aj my. Len tak pochopíme, že utrpenie bolo potrebné, dobré a účinné. Len tak pochopíme aj svoj kríž. Je jeden prostriedok, ako znieť utrpenie - pochopiť utrpenie Kristovo, spojiť sa s ním a uvedomiť si, že naše utrpenie je oteraz jeho: „A v nich som

oslávový“ (Jn 17,10). To všetko sa emauzskí učeníci dozvedeli na ceste od neznámeho spoločníka. Neznámy bol sám Ježiš. Najhlbšie tajomstvá sa nám zjaví niekedy za najbežnejších okolností - napríklad pri stretnutí s nejakým človekom.

Cesta emauzských učeníkov, ktorí si nevedeli rady s Ježišovým tajomstvom, je dlhšia, než sa nazdávame. Tajomstvo jeho smrti sa nerozplynulo hneď po rozhovore na ceste do Emauz. Ľudstvo s ním zápasí po celé dejiny, pokúšajúc sa ho pochopiť.

Bolí aj sú ľudia, pre ktorých je Ježišov život a jeho smrť iba krásnym poučením rýdzosti a lásky. Iní si mysleli, že Ježiš vyriešil rozpory medzi Bohom a ľuďmi a nám neostáva už nič iné, len dať sa akoby niešť Kristovým víťazstvom. Ďalší sa domnievali, že Ježiš nič vo svete nezmenil a len prosí za nás u Otca. Niektorí popierali aj to a rozriedili Ježišov život a najmä jeho obeť, akoby šlo len o veľký príklad pre nás. Cirkve sa drží toho, čo prijala, a preto vidí tajomstvo kríža oveľa hlbšie — ako záchranu pre večný život.

Emauzskí učeníci sa vrátili do Jeruzalema k jedenástim. Vzkriesený Pán, ktorý sa vydal na cestu za svojimi, hľadal ich roztratených a privádzal ich k jednote. Možno sa pripojil aj k iným. Ak sa mu v nich však nepodarilo nič prebudiť, možno neboli hodní, aby sa im dal spoznať. On sa nám dáva spoznať len vtedy, keď ho hľadáme. Preto sa modlíme s Cirkvou: Pane Ježišu Kriste, ty si sa pripojil k učeníkom na ceste ako sprievodca. Buď pri svojej putujúcej Cirkvi. Po svojom umučení si sa živý priateľsky stýkal s učeníkmi a štyridsať dní si sa im zjavoval. Upevni dnes našu vieru!

Vykladal im Písmo

„Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ zhŕňali si emauzskí učeníci neslýchaný zážitok zo stretnutia s Pánom. Ako si to mali všetko zapamätať? „A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo“ (Lk 24, 32,27). „Potom im povedal: „Toto je to, čo som vám hovoril, kým som bol ešte s vami, že sa musí splniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, u Prorokov a v Žalmoch. Vtedy im otvoril myseľ, aby porozumeli Písmu...“ (Lk 24, 44-45).

Apoštolí takmer nič nechápali. Naraz sa im otvorila myseľ.

Čítame evanjelium? Prosíme o toto otvorenie mysle? Poznáme Božie slovo, alebo mám Písmo len v knižnici? Keby ste dostali list od vzácneho človeka, dali by ste si ho do vrecka a ani by ste ho neotvorili? A nechali by ste ho tak deň, dva, týždeň, mesiac?

Boh nám poslal svoj odkaz. Nezaujímá vás, čo nám odkázal? Myslíte, že Boh vám nemá čo povedať? Ktosi poznamenal: Raz vo večnosti budete otvárať oči! Stretnete sa s Bohom a on vám povie: Toľko som ti odkazoval! Kde? Kedy? - budete sa pýtať. Prečo mi to nik nepovedal? Načo boli všetci kňazi? Prečo ma neupozornili? Mój život by bol býval iný! Mohol som byť šťastnejší. Celý mój život by bol svedčil o Bohu. Aká škoda! Ale Pán Boh vám povie: Ako to? Nechal som ti svoj životopis, svoje listy, evanjelium. O tom si predsa vedel! Nemal si čas? Chudák. Na televíziu si ho mal? Sledoval si filmy a čítal romány. A evanjelium ťa nezaujímalo, hoci sa nahlas čítalo a spievalo v kostoloch!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku